

□ DSIDA VONATRA SZÁLL KOCSÁRDON

*Már nem sír. Vigasztalan és nyugodt.
Fontolgat, közöny kítaszítottja.
A holdas éjjel benne fölbukott,
az úr a sorompót most felvonta,
kormos gőz száll megfeszült arcára,
a gondolat saját életre kel:
fénylő, sötét ígéret az ára
mindennek, amiben otthonra lel.
Fáj így látni jövőt, jelent, múltat.
A jós megáll, bőrdíját leteszi.
Az idők kezdetén elaludtak
a végidőknek tanítványai.
Nélkülük ő csak kísértet lehet.
A csatlakozás átsuhan rajta.
Fölkapaszkodik rá. Mit is tehet.
Fölkészül a lelken túli harcra.*

KOLINDA

Öreg tölgyfa három ága

*leveledzik a világba,
teret markol, lombosodik,
értelme csak ennyi léssen,
útnak indul három fiú
háromfelé a világba,*

a legnagyobb tudósnak megy,
kicsomagol minden szépet,
ajándékát okos szóval
kikéri a valóságtól,
a középső fiú pap lesz,
minden szépet becsomagol,
a szeretet köldökzsinór,
díszdobozon aranyszalag.
A legkisebb fiú költő,
pillantása sárkányparázs,
nem ad, nem kér ajándékot,
jobb szemében tudós bátyja
üldögél mint áristomba,
körültette üres könyvek,
senki se jön beszélőre,
bal szemében a pap bátyja,
önmagának börtönőre,
körültette halott lelkek,
dúdolgatja, amit hallott
az anyjától kiskorába.
Néz a költő szomorúan
tükrös éji, boldog órán,
testvér zokog jobb szemében,
testvér kacag bal szemében,
jaj, bátyáim, megvakulok,
a világom börtönötök,
világomat, ím, kioltom,
nem láthattok többé engem,
így vettessem örömtűzbe,
minden dalom lángot fogjon,
halálotokból kihajtson,
örök halált megteremjen,
aki hallja, elsorvadjon,
szomorúan földbe hulljon,
belőle egy tölgyfa nőjön,
öreg tölgyfa három ága
teret markol, lombosodik,
értelme csak ennyi léssen.

A KÖLTŐ SIKERRE VÁGYIK

Eső szurkálja egy név hullámozó bőrét,
de a tócsa tündére nem érzi meg.
Elmosódott arcot lát. Valaki a víz fölé hajol,
hátha meghallja a mesebeli lény énekét,
a pocsolya himnuszát, amire minden fasz föláll.
Narkisszosz, a költő díjra, kitüntetésre vágyik,
bugyborékoló tündér-songokban
nyaljon neki az óceán. Amíg a dalra vár,
világot épít, fejből; homlokát átszúrják
a felhőkarcolók. Unalomváros lakói szürke,
rontó szellemek; minden túlélő a külvárosba
menekült. Éter lengi be a peremvidéket,
halálos méreg a belvárosiaknak, akik
polgármesterré választják a költőt.
A szavazófülkében mindenkinek úgy
jut eszébe a név, ahogy az ember elfelejt
egy régi, nagy szerelmet. Iksz.
Hazafelé menet a szavazók megállnak,
elnéznek távoli, csendesebb tájak felé.
És a felhőkből madárraj kel,
a sikerből kiúszik az élet,
fekete sár zuhog a zsarnok szívében:
temet a fizika.